

Genocide...

By Ahmet Altan

May 9, 2005

<http://www.gazetem.net/ahmetaltan.asp>

Translated by the Zoryan Institute

I would like to ask a very simple, ordinary question.

Would you wish to be an Armenian in 1915?

No, you wouldn't.

Because now you know you would have been killed.

Please stop arguing about the number of murdered or the denials or the attempts to replace pain with statistics.

No one is denying that Armenians were murdered, right?

It may be 300,000, or 500,000, or 1.5 million.

I don't know which number is the truth, or whether anyone knows the true number accurately.

What I do know is the existence of the death and pain beyond these numbers.

I am also aware how we forget that we are talking about human beings when we are passionately debating the numbers.

Those numbers cannot describe the murdered babies, women, the elderly, the teenage boys and girls.

If we leave the numbers aside, and if we allow ourselves to hear the story of only one of these murders, I am sure that even those of us who get enraged when they hear the words "Armenian Genocide" will feel the pain, will have tears in their eyes.

Because they will realize that we are talking about human beings.

When we hear about a baby pulled from a mother's hands to be dashed on the rocks, or a youth shot to death beside a hill, or an old woman throttled by her slender neck, even the hard-hearted among us will be ashamed to say, "Yes, but these people killed the Turks."

Most of these people did not kill anyone.

These people became the innocent victims of a crazed government powered by murder, pitiless but also totally incompetent in governing.

This bloody insanity was a barbarism, not something for us to take pride in or be part of.

This was a slaughter that we should be ashamed of, and, if possible, something that we can sympathize with and share the pain.

I understand that the word "genocide" has a damningly critical meaning, based on the relentless insistence of the Armenians' "Accept the Genocide" argument, or the Turks' "No, it was not a genocide" counterargument, even though the Turks accept the death of hundreds of thousands of Armenians.

And yet, this word is not that important for me, even though it has significance in politics and diplomacy.

What is more important for me is the fact that many innocent people were killed so barbarically.

When I see the shadow of this bloody event on the present world, I see a greater injustice done to the Armenians.

Our crime today is not to allow the present Armenians even to grieve for their cruelly killed relatives and parents.

Which Armenian living in Turkey today can openly grieve and commemorate a murdered grandmother, grandfather or uncle?

I have nothing in common with the terrible sin of the past Ittihadists, but the sin of not allowing grief for the dead belongs to all of us today.

Do you really want to commit this sin?

Is there anyone among us who would not shed tears for a family attacked at home in the middle of the night, or for a little girl left all alone in the desert during the nightmare called "deportation," or for a white-bearded grandfather shot?

Whether you call it genocide or not, hundreds of thousands of human beings were murdered.

Hundreds of thousands of lives snuffed out.

The fact that some Armenian gangs murdered some Turks cannot be an excuse to mask the truth that hundreds of thousands of Armenians were murdered.

A human being of conscience is capable of grieving for the Armenians, as well as the Turks, as well as the Kurds.

We all should.

Babies died; women and old people died.

They died in pain, tormented, terrified.

Is it really so important what religion or race these murdered people had?

Even in these terrifying times there were Turks who risked their lives trying to rescue Armenian children.

We are the children of these rescuers, as well as the children of the murderers.

Instead of justifying and arguing on behalf of the murderers, why don't we praise and defend the rescuers' compassion, honesty, and courage?

There are no more victims left to be rescued today, but there is a grief, a pain, to be shared and supported.

What's the use of a bloody, warmongering dance around a deep pain?

Forget the numbers, forget the Armenians, forget the Turks, just think of the babies, teenagers, and old people with necks broken, bellies slashed, bodies mutilated. Think about these people, one by one.

If nothing moves in you when you hear a baby wail as her mother is murdered, I have nothing to say to you.

Then add my name to the list of "traitors."

Because I am ready to share the grief and pain with the Armenians.

Because I still believe there is something yet to be rescued from all these meaningless and pitiless arguments, and that something is called "humanity."

Soykirim...

Çok basit ve siradan bir soru sormak istiyorum.

1915 yılında bir Ermeni olmak ister miydiniz?

İstemezsiniz.

Çünkü öldürüleceğinizi biliyorsunuz şimdi.

Öldürülenlerin kaç kişi olduğunu iddialarla ve inkarlarla tartışıp, yaşanan bütün acıları rakamlara indirgemeyi bir yana bırakın.

Ermenilerin öldürüldüğünü reddeden kimse yok, değil mi?

Üç yüz bin kişi, beş yüz bin kişi, bir milyon kişi ya da bir buçuk milyon kişi.

Rakamların hangisinin tam gerçeği gösterdiğini bilmiyorum, kesin rakamı bilen biri var mı ondan da emin değilim.

Bildiğim, bu rakamların arkasında insanların, ölümlerin ve acıların olduğu.

Rakamları şehvetle tartışırken aslında insanlardan bahsetmekte olduğumuzu unuttuğumuzun farkındayım yalnızca.

O rakamlar öldürülen bebekleri, kadınları, yaşlıları, delikanlıları, genç kızları anlatmıyor bize.

Eğer bu büyük rakamları bir kenara bırakıp öldürülen insanlardan yalnızca bir tanesini

n hikayesinin bize anlatılmasına izin versek, bugün "Ermeni soykırımı" lafını duyunca öfkeden çıldıranların bile içlerinin acıyacagina, gözlerinin yasaracagina eminim.

Çünkü o zaman insanlardan söz edilmekte olduğunu farkedecekler.

Annesinin kucagından kopartılıp taslara çarpılarak öldürülen bir bebegi, bir dağın yamacında kursuna dizilen delikanlıyı, ince boynu sıkılarak bogulan bir yaşlı kadını bize anlattıklarında "onlar da Türkleri öldürmüşlerdi" demekten en tas kalplilerimiz bile utanır.

Onların çoğu kimseyi öldürmemisti.

İktidarlarını cinayetlere yaslamış, insafsız olduğu kadar beceriksiz bir yönetimin tutulduğu bir cinnetin kurbanı oldular onlar.

Bu kanlı cinnet ne övünebileceğimiz ne paylaşabileceğimiz bir vahset.

Bu, utanacağımız ve mümkünse acısını paylaşacağımız bir katliam.

Ermenilerin, atalarının yaşadığı dramları bile neredeyse bir kenara bırakarak "soykırım olduğunu kabul edin" diye tutturmalarından, Türklerin

de yüz binlerce insanın ölümünü kabul ederken bile "hayir, asla soykirim degildi" diye diretmesinden bu "soykirim" sözcüğünün lanetli bir önemi oldugunu seziyorum.

Ama gene de, bu sözcük politikada ve diplomaside nasıl bir önem tasırsa tasisin benim için büyük bir önem tasimiyor.

Masum insanların vahsice öldürülmüş olduğu gerçeği, bu gerçeğin adından daha önemli benim için.

Bu büyük dramın günümüze düşen gölgesine baktığımda ise Ermenilere yapılan bir başka büyük haksızlığı görüyorum.

Yakınlarını zalimce cinayetlere kurban vermiş olanların bugün bu acı için yas tutmalarına izin vermemek bizim suçumuz.

Bugün Türkiye'de hangi Ermeni öldürülen büyükannesi, dedesi, amcası için açıkça yas tutabilir?

İttihatçıların işlediği korkunç günahla bir ortaklığım yok ama yas tutmalarına bile izin verilmemesinin günahi bugün hepimize ait.

Bu günahi işlemek istiyor musunuz gerçekten?

Aranızda bir geceyarısı evi basılan bir ailenin öldürülmesine, annesini kaybeden küçük bir çocuğun tehcir denilen o mahserde yapayalnız kalmasına, ak sakallı bir Ermeni dedesinin vurulmasına göz yası dökmeyecek kimse var mı?

Adına ister soykirim deyin ister demeyin, yüz binlerce insan öldürüldü.

Yüz binlerce hayat söndü.

Ermeni çetelerin de Türkleri öldürmüş olması Ermenilerin öldürülmüş olduğu gerçeğini gözlerden saklayacak bir mazeret olmamalı bence.

İnsan vicdani öldürülen herkes için, Ermeniler için, Türkler için, Kürtler için yas tutabilir.

Bana sorarsanız tutmalıdır da.

Bebekler öldü, kadınlar, yaşlılar öldü.

Acı çekerek, ağlayarak, dehsete düşerek öldüler.

Öldürülenlerin irklari ve dinleri gerçekten o kadar önemli mi sizin için?

O korkunç zamanlarda bile Ermeni çocuklarını kurtarmaya çalışan, bunun için kendi hayatını tehlikeye atan Türkler vardı.

Biz, öldürenlerin çocukları olduğumuz kadar kurtarmaya çalışanların da çocuklarıyız.

Öldürenlerin vahşetine sahip çıkmak yerine kurtaranların merhametine, dürüstlüğüne, cesaretine neden sahip çıkmayalım?

Bugün kurtarılacak kurbanlar yok ama kurtarılacak, sahip çıkılacak, desteklenecek bir yas var.

Ağır bir yasin çevresinde kanlı bir totem dansına dalmanın nasıl bir yararı olacağını düşünüyorsunuz?

Rakamları unutun, Ermenileri unutun, Türkleri unutun, boyunları kırılan, karınları desilen, vücutları parçalanan bebekleri, gençleri, kadınları yaşlıları düşünün yalnızca.

Bütün o insanları tek tek düşünün.

İçinizde en küçük bir kıpırtı bile olmuyorsa, annesi öldürülürken ağlayan bir bebegi düşündüğünüzde gözünüzde bir dirhem gözyası belirmiyorsa, size söylenecek bir sözüm yok.

O zaman benim adımı "hainlerin" arasına yazın.

Çünkü ben öldürülen onca insanın yasını Ermenilerle birlikte tutmaya hazırım.

Bütün bu acımasız ve anlamsız tartışmaların ortasında hala kurtarılacak bir şey olduğuna ve ona da "insanlık" dendiğine inanıyorum çünkü.

9 Mayıs 2005, Pazartesi